

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 22. sept. 2013

Kirkedag: 17.s.e.Trin/A

Tekst: Luk 14,1-11

Salmer:

SK: 392 * 381 * 289 * 477 * 609,3+5

LL: 392 * 447 * 448 * 381 * 289 * 477 * 609,3+5

Lidt over 200.000 mennesker fra hele verden, heriblandt 489 danskere, har tilmeldt sig en konkurrence om at blive blandt de 4 første, der skal sendes til Mars. Træningen begynder i 2015 og der er forventet afrejse i 2023 – på en enkeltbillet. Det er nemlig ikke teknisk muligt at medbringe så meget brændstof til Mars, at man også kan flyve hjem igen. Så hvis ikke det problem løses, så hedder det i fremtiden ikke ”Se Venedig og dø” men ”Se Mars og dø!”

Selvfølgelig får man en plads i historiebøgerne. Og de første ord, som det første menneske siger, når hans/hendes fod rører Mars bliver jo nok udødeliggjort, som Neil Armstrongs ord, da han satte fødderne på månen i 1967: ”Et lille skridt for mennesket, men et stort skridt for menneskeheden” Man får kun én chance for at sige de første ord på Mars, så det er med ikke at dumme sig.

Jeg tror ikke, det kun er berømmelsen, der får mennesker til at gøre noget sådant. Rummet har altid fascineret mennesker. Og selv om man ikke rigtig kan dele sine mars-oplevelser med nogle, så må det da være spændende at se noget så spektakulært.

Også i GT's tid var rummet, himmelfæren, fascinerende. For David er den et vidnesbyrd om Guds storhed og almagt.

Udvikles billedet fra GT-salmen, bliver budskabet, at som himlen omslutter jorden, således er jorden omsluttet af Guds storhed. Som intet undgår solens glød, således undgår intet Guds øje. Ikke at solen er Guds øje; men Guds Herrens uendelige guddommelighed ligger som en beskyttende og livgivende kappe om jorden, og lyset og varmen er vidnesbyrd om Guds gode vilje i hver en krog af verden. Selv helt ud i det store kosmos.

Salmisten David er her helt ude i de helt store billeder. Fascinerende, betagende. Jeg har dog ikke meldt mig til Mars-konkurrencen.

Det virker næsten som et gigantisk fald, når vi går fra GT's kosmiske højder og til evangeliets spørgsmål: "Er det tilladt at helbrede på sabbatten eller ej?" Bom! Så landede vi nede på jorden igen. Landede midt i dagligdagens kævlerier og stridspunkter, hvor vi har så travlt med at holde øje med hinanden og påpege hinandens fejl. Her, hvor den mindste fejl kan blæses op til uanede dimensioner, altså de andres fejl, selvfølgelig, for jeg har jo ingen fejl. Og skulle der endelig en dag være en lille en, så er den ikke så stor som dine fejl.

Det skal i dag ikke handle så meget om det, at Jesus helbreder, det er der andre søndage, hvor det er mere nærliggende. Det skal mere handle om sabbatten, hviledagen.

Forstår vi egl., hvad der er konflikten i evangelietsituationen? Nok ikke rigtig, og forhåbentlig ikke. 'Forhåbentlig' – fordi det betyder, at vi aldrig kunne finde på at lade en eller anden lovbestemmelse, nok så religiøst begrundet, sætte sig over kærligheds- og barmhjertighedsgerningen.

Men for farisæerne gælder om sabbatsdagen, at kun det mest nødvendige må gøres, fordi sabbatsdagen er dagen, hvor Gud Herren hvilede efter skabelsen af det vidt udstrakte og fyldte kosmos. Hviledagen er derfor hellig – en helligdag.

Men, hvad er en helligdag i vort samfund? Hvad er i det hele taget helligt i vort samfund? I ytringsfrihedens ”hellige” navn vil vi i dag have lov at tænke, tale, skrive og tegne fuldstændig, hvad der passer os om hvad som helst, lige fra Gud til Fanden. Også det, vi måske ikke betragter som guddommeligt og helligt. Og det er bare ærgerligt, hvis nogle føler sig trådt på. Vi har ret til! Hvor er det hellige blevet af? Hvor er den kristne hellighed blevet af? I vort såkaldte kristne land fylder det mere i TV’s nyhedsudsendelser, at ramadanen slutter med dens eid-fest, Islams største højtid, end at det bliver påske med langfredag og påskedag, som dog er kirkens og kristendommens største højtid.

Hvad enten vi vanhelliger Gud eller helliger Ham, holder hellige dage eller ej, så gør det ikke Gud Herren mere eller mindre hellig. Men det gør noget ved os, at vi har mistet den hellige ærefrygt for Den Hellige. Det forhærder os og gør os fremmede for Den Guddommelige, også for det guddommeliges billede i os selv.

Der er faktisk en fin pointe med sammenstillingen af dagens tekster i gudstjenesten. GT og dens himmelfære og evangeliets dagligdags situation med Jesus. Pointen er, at himmelhvælvingen, det store makrokosmos, beretter og vidner om Guds værk og almagt; men selv giver Han sig til kende i mikrokosmos, i det enkelte menneskes verden i verden. Dér, hvor det kan være et problem, om man må gøre kærlighedens gerninger på en helligdag.

Hellige dage er særlige, og skal minde os om Den Hellige, der er noget særligt i menneskers liv. Han, som aldrig ville lade noget som helst stå i vejen for kærlighedens og barmhjertighedens hjælpende gerning. Vi kan ikke vende sindet mod Den Hellige og samtidig undlade kærlighedens gerninger. Det er selvmodsigende. Vender vi blikket fra Den Hellige, kræver vi kærlighedens gerninger og vogter på hinanden i stedet for at tage os af hinanden. Så ser vi os selv og ikke de andre. Så ser vi de andres opgave og ikke vores egen. Andre mennesker bliver nemt vore midler og ikke vore mål.

Og i det er det, at vi sætter os øverst. Vi sætter os over hinanden på hinandens bekostning.

Da klinger ordene så godt i vore ører: ”For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.” Men de ord, er det meget nemt at misforstå.

Det er i misforståelsen af disse ord, at sladderpressen svælger i de store overskrifter, når f.eks. en Nicklas Bendtner begiver sig ud i byen. Eller det modsatte, f.eks. med Holbergs gode, gamle *Jeppes på bjerget*, der endelige kommer til værdighed og ære. Men Jeppe er ikke ydmyg. Han er en ynke, en tøffelhelte og en drukkenbolt. Men et eller andet sted forstår vi disse ord om, at den lille mand alligevel får en chance og de store bliver trynet, højt at flyve, dybt at falde.

Det er bare ikke Jesu anliggende med ordene. Jesus løfter derimod denne dagligdags problemer helt op i Himmelske dimensioner. Ikke i himmelfæren, men i Guddommens Himmel og dens evighedsperspektiv. Jesus taler om Gudsriget.

Den egentlige mening i Jesu ord er, at den, der sætter sig over Den Hellige kun kan se ydmygelsen i øjnene, for fra selvophøjelsen kan det kun gå nedad. Ned i ydmygelsen.

Vi kan ikke sætte os højere end Gud. Det gør vi, når vi mister ærefrygten for Den Hellige. Og det ses i vore liv, i måden vi sætter os selv på andres bekostning. En bekostning, der bliver dyr i evigheden.

Den, der ydmyger sig selv, er den, der i forhold til Gud sætter sig på den nederste plads. Sætter sig på den rette plads hos Gud. Guds tjeneste er at vise os, at når vi frygter Den Hellige, skal Han ophøje os i sin evige herlighed.

Det er lidt ligesom når der er statsbesøg i landet. Selv en præsident Obama må ydmyge sig og finde sig i, at Hendes Majestæt er den første og den, der sætter dagsordenen ved bordet. Men hun hædrer og ophøjer sin gæst på bedste vis. Ved Herrens bord ophøjes vi, og vi må løfte blikket og se, at nok sidder vi til bords hos Gud Herren her i ydmygelsens verden. Men vi sidder også til bords, ophøjet i de himmelske, guddommelige sfærer.

Den Hellige og Almægtige har givet sig til kende i ydmygelsen. Han ydmygede sig til korsets skamfulde ophøjelse. Vil vi i egen ophøjelse gå uden om Jesu kors, da går vi mod ydmygelse og fortabelse. Følger vi Jesus i hans tjenende ydmyghed, kærlighed og barmhjertighed, skal vi kende ham i ophøjelsen og være for evigt hellige med Den Hellige.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen